

7D ▶ EL PERSONATGE DE LA SETMANA

Kilian Jornet Burgada

Més fort per anar més amunt, més de pressa

Pujarà i baixarà a màxima velocitat els cims més alts d'Europa, de l'Amèrica del Nord i del Sud, i de l'Àsia: l'Everest

Xavier Domènech
MANRESA

El Cerví (Cervin en francès, Matherhorn en alemany i Cervino en italià) és una de les muntanyes més conegudes del món, per l'extraordinari atractiu de la seva imatge de piràmide, d'immensa punta rocosa de fletxa apuntant cap al cel blau. És una muntanya que excita la fantasia, i tenia el cor guanyat a Kilian Jornet quan era petit. «Tenia una foto del mont Cerví a la meua habitació, llegia els llibres de Reinhold Meissner i buscava a les fotos dels meus pares muntanyes en les quals somiar». Jornet, que farà 25 anys a l'octubre, pujarà el Cerví l'estiu de l'any que ve. Això no és notícia: tot i ser la més difícil de les grans muntanyes dels Alps, i que va fer pagar amb la vida la gosadia dels primers atacants, ja fa anys que ha estat conquerida. Però Jornet no vol pujar-hi com tothom: vol fer-ho a tota velocitat. Ell és un corredor de curses de muntanya, i l'objectiu no és només pujar i baixar sinó fer-ho en el menor temps possible, superant la marca ja existent, que des del 1995 és anotada en el palmarès de l'italià Bruno Brunod.

Brunod és una referència, un mite, un obridor de camins. Va néixer en una regió muntanyosa, a Aosta, 25 anys abans que Jornet, i va esdevenir un gegant de les curses d'alta muntanya. Als 32 anys va fer la plusmarca encara vigent d'ascens i descens al Cerví, en 3h 14m. Però també va marcar rècords d'alpinisme de velocitat al Monte Rosa, a l'Aconcagua, al Kilimanjaro o al mont Elbert, que és el sostre de les munta-

nyes Rocalloses, a l'estat de Colorado (EUA). En cada rècord, Brunod esdevenia el referent a batre, tot i que és difícil comparar registres temporals en aquest esport, ja que la majoria de muntanyes tenen diferents vies d'atac possibles des de diferents llocs de sortida. És el cas de l'ascensió del mateix Jornet al Kilimanjaro, per un recorregut diferent del de l'italià.

Però el que sempre admet comparació és el fet d'arribar o de no arribar al cim, i Brunod té una assignatura pendent que Jornet vol aprovar. És el gran repte. És el sostre del món. L'Everest i els seus 8.484 metres. L'any 2005, Brunod va fer un intent de rècord de pujar i tornar des del camp base fins al cim, i ho va haver de deixar als 8.300 metres perquè la meteorologia se li va girar en contra. Jornet ho intentarà quan es compleixin els deu anys d'aquell intent, i serà la darrera etapa del seu darrer autodesafiament: el projecte «Els cims de la meua vida» (*Summits of my Life*, perquè la cosa es finança amb patrocinadors que operen en un mercat internacional). Es tracta de «recórrer les grans serralades del món intentant pujar i baixar el més ràpid possible algunes de les muntanyes més espectaculars del planeta». I que el faran anar d'un continent a l'altre. El calendari comença aquest mateix estiu amb dues travesses als Alps, que inclouen una ascensió al Mont Blanc. L'any que ve començarà amb l'Elbrus, un volcà dorment de 5.642 metres, al Caucas; com que és dins el territori de la Federació Russa, al nord de la divisòria principal de la serralada, des d'un punt de vista administratiu es considera la muntanya més alta d'Europa. Després Jornet tornarà als Alps per fer el Cerví i un altre Mont Blanc. El 2014 travessarà l'Atlàntic per fer els cims més alts dels dos sotscontinents americans: l'Aconcagua, als Andes, i el McKinley, Alaska. I el 2015, cap a l'Àsia, a intentar l'Everest. Si ho aconsegueix abans del 27 d'octubre, haurà assolit la gran fita als 27 anys d'edat. En plenitud absoluta. Quins nous reptes es proposarà?

Però és que Kilian Jornet va començar tan jove que, d'alguna manera, es pot dir que no

ha fet cap altra cosa durant tota la seva vida. I això que ell va néixer a Sabadell, però als seus pares els agradava tant la muntanya que, quan van poder, s'hi va instal·lar: van agafar el refugi de Cap de Rec, situat a Lles de Cerdanya, a 1.984 metres d'altitud. «Allà vam créixer la meua germana, Naila, i jo. No teníem cap altra sortida que la muntanya. Quan tornàvem de l'escola, estàvem sols al refugi amb els pares. Llavors anàvem a jugar al bosc, corríem pels camins i ens enfilàvem pels arbres. Després de sopar, sortíem a fer una passejada de mitja hora; de nit, sense llum, per conèixer el terreny i sentir la muntanya. Els caps de setmana fèiem algun cim o anàvem de travessa amb els pares». Més endavant, com qui no vol la cosa, se n'anava fins al Puigmal i tornava. «Els pares mai no ens van forçar a anar a la muntanya, o a veure-la d'una forma esportiva, sinó que ens van ensenyar a sentir-la i estimar-la, que em sembla que és el més important».

La vida d'una persona sempre passa per cruïlles que determinen el seu futur. Moments en què un mateix, o algú altre, pren decisions que condicionen tot el futur. Jornet va cursar la modalitat artística del batxillerat a l'IES de la Seu d'Urgell, i en acabat dubtava entre estudiar disseny, que s'adeia amb les seves inquietuds artístiques, o INEF, que lligava amb el seu gust per l'activitat física. El problema era que no volia allunyar-se de la muntanya, no volia deixar els esquís a les golfes durant setmanes. I la resposta va ser que a Font-romeu, dins mateix de la Cerdanya, es podia estudiar l'equivalent francès de l'INEF. Es va instal·lar en una residència i es va posar a estudiar, a entrenar-se i a competir. I a viatjar amunt i avall.

«De vegades penso que no tinc armari, sinó maletes preparades amb roba d'estiu i amb roba d'hivern i, segons on hagi d'anar, agafo una maleta o una altra».

Un altre moment

Va començar a córrer per la muntanya tan jove que, d'alguna manera, es pot dir que no ha fet cap altra cosa durant tota la seva vida. I això que ell va néixer a Sabadell

«De vegades penso que no tinc armari, sinó maletes preparades amb roba d'estiu i amb roba d'hivern i, segons on hagi d'anar, agafo una maleta o una altra»

clau, al cap de no gaire, va ser quan els italians es van fixar en aquell estudiant tan competitiu i van voler fitxar-lo. Li oferien la nacionalitat italiana, que li permetria accedir a una generosa beca i, a la vista del que considerava una maca d'esport del nostre país a l'esquí de muntanya, Jornet ho va acceptar. Però la notícia va fer saltar totes les alarmes. No es tractava només de perdre'l a ell, sinó també del perill que obrís la porta a una fugida generalitzada de l'elit de la seva especialitat. De manera que el Consell Català de l'Esport va contraatacar amb una altra beca i va permetre que es beneficiés des de Font-romeu estant d'una beca per a joves esquiadors que en principi era per anar al Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat.

La resta ja és crònica esportiva. Les fites de Kilian Jornet són notícia constant. Acumula sense parar medalles i trofeus, campionats i rècords. És dues vegades campió del món de *skyrunning* i tetracampió mundial de *vertical race*. Ara mateix és líder de la Copa del Món de curses de muntanya. I ara encara el nou gran desafiament des de l'actitud de qui sap que el gran adversari és un mateix i que la victòria consisteix a estirar cada dia una mica més la pròpia capacitat de resistència extrema. Instal·lat habitualment a Chamonix, als Alps francesos, fa cinc anys que s'hi entrena tot sol. Allà, al peu del Mont Blanc i del seu massís desafiador.

